

Als paarden konden spreken

Eerste druk, maart 2012

© 2012 Julie Beirens

ISBN: 978-90-484-2338-5

NUR: 285

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Julie Beirens

**ALS PAARDEN
KONDEN SPREKEN**

Voor mijn zus Jana,
hoe tegenpolen elkaar toch graag kunnen zien

Voor alle stemmenhoorders:
Er is altijd een weg.

Ze

Wanneer dit verhaal begonnen is, dat weet ik niet precies. Misschien ben je hier geboren, je bent tenslotte nog nooit op een andere plaats geweest dan deze. Of je bent hier ondergedoken, ergens in een vorig leven, gevluht voor...
Ja, voor wie?

Het is de buitenlucht die het doet. De winterzon die je uitgedroogde huid een nieuwe adem moet geven, de ijzige wind moet je zeldzame tranen kunnen drogen, elke cel van je lichaam kunnen doorgronden en verluchten.

Ik zou het intussen al moeten weten, ik kan je niet overtuigen met mijn gezeur over wat de gezonde buitenlucht doet met een mens. Je wilt wetenschappelijke bewijzen, harde feiten, die op zijn minst een kern van waarheid bevatten.

Als ik tegen je praat, dan hoor je mijn stem niet. Mijn warme adem condenseert op het glas die je lichaam beschermt tegen mensen zoals mij. Mijn handen raken het glas, proberen het te breken, maar je pantser is door de jaren heen steviger geworden.

De eerste indruk kan een geheel maken of breken. Een paar jaar geleden zag ik je voor het eerst, je blik hield me vast. Enkele weken later zat je naast me in de woonkamer, het enige geluid die de ruimte vulde was de muziek, het genre muziek waar ik van hou.

‘Ketelmuziek,’ noemde jij het ooit, ‘want als je met een pollepel op een ketel slaat, dan bekom je hetzelfde geluid.

Mensen vragen me waarom ik nog zoveel moeite doe, waarom ik je telkens opnieuw probeer te bereiken, zonder enig resultaat.

Wel, dat doe ik, omdat ik weet dat het niet voor niets is, dat voel ik gewoon.

Als ik een stap dichterbij zet, dan ga jij achteruit. Maar als ik het opgeef en wegloop, dan kom jij me achterna, wat voor mij het teken is dat je bij me wilt blijven.

Je leeft in een astronautenpak op aarde, het is je eigen wereldje en je voelt je er thuis.

Niemand kan je kwetsen en niemand ziet wie er achter het masker schuilt.

Hou de schijn maar hoog, 't is goed zo.

Volgens jou...

Zaterdag 30 juli

Ik moest in dit boekje schrijven van ze.

Niet dat ze me dwongen, maar ze raadden me het wel aan.

Ik weet niet wie 'ze' zijn. Misschien beeld ik het me wel in. Misschien beeld ik me alles in, hoor en zie ik dingen die er niet zijn en is mijn belevingswereld helemaal anders dan die van hen, 'ze'.

Nu zal ik, zoals in een traditioneel dagboek wat opschrijven over mijn dag.

Vandaag had ik training met Indigo, mijn wedstrijdpaard. Het ging behoorlijk goed.

Alleen het inzetten van appuyementen verliep wat moeilijk, maar dat zul jij, als dagboek dat niet van paarden houdt wel niet begrijpen.

Misschien moet ik me maar eens voorstellen. Mijn naam is Camille, ik ben net achttien geworden en ik woon in de buurt van Gent.

Ik heb net mijn laatste jaar middelbaar achter de rug, ik volgde de richting sociaal- en technische wetenschappen, maar ga nu iets helemaal anders doen. Ik ga proberen van mijn hobby mijn beroep te maken.

In het middelbaar onderwijs had ik graag paardrijden- en verzorgen gedaan, maar er zijn geen scholen in de omgeving van Gent die zo'n studierichting aanbieden, dus volgde ik maar stw.

Zoals je leest draait mijn hele leven rond het verzorgen van paarden, het paardrijden en de kunst van de dressuur.

Zelf heb ik twee paarden. Mijn wedstrijdpaard Indigo, een ruïn van 8 jaar en mijn oude palomino pony Kyenta.

Kyenta was mijn eerste pony. Zij leerde me de eerste stappen van het paardrijden, mijn eerste vallen waren van Kyenta.

Ik deel alles met haar, van mijn eerste liefdesverdriet tot de diepste wonden in mijn ziel, ze weet alles.

Nu zul je je afvragen waarom dat ik alles deel met een paard, want het blijft toch een dier. Wel, ook daar heb ik een antwoord op.

Ik hou niet van mensen, ze kwetsen me voortdurend en ik kan hun gejaagde ritme niet aan. Geef mij maar een dier.

Morgen rijd ik de M10 proef met Indigo, dat is de proef net onder de Prix Saint Georges, wat al een heel hoog niveau is, al zeg ik het zelf.

Maar het is niet allemaal dressuur wat de klok slaat. Met Kyenta rij ik op de manier van het natural horsemanship, wat totaal het omgekeerde is van de dressuur. Bij hoge dressuurproeven gebruikt met stang en trens, twee bitten voor één paard. Bij het natural horsemanship rijdt men zonder bit, enkel een touwhalstertje met teugels eraan.

Ik zal nooit zeggen dat één van de twee manieren van paardrijden beter is, ik rijd op alle twee de manieren even graag. Maar nu ga ik slapen. Duim gerust mee voor mij morgen.